

Freida McFadden

De vriend

Vertaald door Marie-Louise van Dongen

LAB Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520939 (paperback)
ISBN 9789032521134 (e-book)
ISBN 9789032521141 (audioboek)
NUR 332
© 2024 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *The Boyfriend*
Vertaling Marie-Louise van Dongen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

Proloog

TOM

Vroeger

Ik ben hopeloos, ondraaglijk, volslagen en waanzinnig verliefd.

Daisy heet ze. We leerden elkaar kennen toen we vier jaar oud waren. Vanaf mijn vierde ben ik al verliefd op het meisje, zo triest is het met me gesteld. Ik zag haar op het schoolplein. Ze voerde stukjes van haar boterham aan de hongerige eekhoorns en het enige waar ik aan kon denken, was dat Daisy Driscoll het mooiste en liefste wezen was dat ik ooit had ontmoet. Ik was verloren. Ik heb haar heel lang niets over mijn gevoelens verteld. Dat kon ik niet. Het leek onmogelijk dat die engel met haar gouden haar en lichtblauwe ogen en een huid als het porselein van de wastafel bij ons in de badkamer, ooit ook maar een fractie voor mij zou kunnen voelen van wat ik voor haar voelde. Het had dus geen zin om het te proberen.

Maar sinds kort is dat veranderd.

De laatste tijd mag ik haar na school naar huis brengen. Als ik geluk heb, vindt ze het goed dat ik haar hand vasthoud en kijkt ze naar me met dat mysterieuze lachje om haar kersenrode lippen. Dat lachje waar ik knikkende knieën van krijg. Ik heb het vermoeden dat ze misschien wel wil dat ik haar zoen.

Maar ik ben bang. Ik ben bang dat ze me een klap in mijn gezicht geeft als ik zou proberen haar te zoenen. Ik ben bang dat, als ik haar zou vertellen wat ik voor haar voel, ze me medelijdend zal aankijken en zeggen dat zij niet hetzelfde voor mij voelt. Ik ben bang dat ik

haar dan nooit meer thuis zal mogen brengen.

Maar dat is niet waar ik het bangst voor ben.

Ik ben vooral bang dat als ik me vooroverbuig om Daisy te zoenen, ze dat zal toelaten. Ik ben bang dat ze mijn vriendinnetje wil zijn. Ik ben bang dat ik, als haar ouders niet thuis zijn, mee mag naar haar slaapkamer zodat we eindelijk alleen kunnen zijn.

En ik ben doodsbang dat ik, zodra ik alleen met haar ben, mijn vingers om haar mooie witte hals zal leggen en zal knijpen tot ze dood is.

Hoofdstuk 1

SYDNEY

Nu

Wie is die man en wat heeft hij met mijn date gedaan?

Ik heb een afspraak voor vanavond acht uur om uit eten te gaan met ene Kevin. Nou ja, het was de bedoeling dat we om zes uur iets zouden gaan drinken – als je alleen een drankje doet, kun je er gemakkelijker vandoor gaan – maar Kevin stuurde me een berichtje via de Cynch-datingapp dat hij werd opgehouden op zijn werk. Hij vroeg of we de date konden verschuiven naar acht uur en er een eetafspraak van konden maken.

Tegen beter weten in zei ik ja.

Maar Kevin leek heel aardig tijdens het appen. En hij stond leuk op zijn profielfoto. Echt leuk. Hij had zo'n jongensachtige lach met een twinkeling in zijn ogen en warrig lichtbruin haar dat heel vertederend over zijn voorhoofd viel. Hij zag eruit als een jongere versie van Matt Damon. Ik heb een hoop foute dates gehad via Cynch, maar over deze was ik voorzichtig optimistisch. Ik was zelfs te vroeg in het restaurant en heb de afgelopen tien minuten vol verwachting aan de bar zitten uitkijken naar zijn komst.

'Sydney?' vraagt de man die voor me staat.

'Ja?'

Ik staar hem aan, in de verwachting dat hij me gaat vertellen dat Kevin onderweg hiernaartoe om het leven is gekomen bij een tragisch ongeval met de taxi waarin hij zat. In plaats daarvan steekt hij zijn hand uit.

‘Ik ben Kevin,’ zegt hij.

Ik maak geen aanstalten om van mijn barkruk af te komen. ‘O ja?’

Oké, even reëel, niemand ziet er in werkelijkheid even goed uit als op zijn datingapp-foto. Ik bedoel, als je uit bent op een date, neem je geen kiekje van jezelf terwijl je uit je bed rolt met een kater van hier tot Tokio. Je dirkt je op, maakt zo’n vijftig verschillende foto’s vanuit elke denkbare hoek en met een stuk of tien belichtingsmogelijkheden en kiest de allerbeste eruit. Dat is gewoon een kwestie van gezond verstand. En hé, misschien is die ene perfecte foto dan wel tien jaar geleden genomen. Hoewel ik het niet met die logica eens ben, begrijp ik waarom mensen het doen.

Maar deze kerel... Hij kan met geen mogelijkheid dezelfde persoon zijn als die op zijn Cynch-profielfoto. Ook niet als die van tien jaar geleden is, of van wanneer dan ook. Ik geloof het gewoon niet. Al vind ik het zelf een verfoeilijke actie, ik haal mijn telefoon uit mijn tas en hou de app vlak voor hem omhoog. Ik vergelijk de jongensachtig knappe man op de foto met de man die voor me staat. Tja... Nee.

Mijn date van vanavond is minstens tien jaar ouder dan de kerel op de foto en broodmager, praktisch vel over been. Volgens mij is de kleur van zijn ogen ook anders. Hij is kalend en wat er nog over is van zijn blonde haar zit achter op zijn hoofd in een slordige paardenstaart.

Dit is niet dezelfde man als op de foto. Dat weet ik zelfs nog zekerder dan dat ik gek ben op lange wandelingen door Central Park en Netflix-series bingen.

‘Ja, dat ben ik,’ verzekert deze pseudo-Kevin me. (Maar eigenlijk is de man op de foto de pseudo-Kevin. Misschien is het inderdaad wel een foto van Matt Damon. Ik krijg sterk het vermoeden.)

Ik wil protesteren dat hij totaal niet op de foto lijkt, maar dat klinkt ontzettend oppervlakkig in mijn hoofd. Oké, ja, Kevin ziet er heel anders uit dan op zijn profielfoto. Maar doet dat er wel zoveel toe? We hebben geappt via Cynch en hij lijkt me helemaal geen onaardige

kerel. Eigenlijk moet ik hem gewoon een kans geven.

En mocht het niet goed gaan, mijn vriendin Gretchen belt me over twintig minuten met een smoes om me hier als de bliksem weg te krijgen. Ik ga nooit, maar dan ook nooit naar een afspraakje zonder een van tevoren gepland reddingstelefoontje.

‘Geweldig om je in het echt te ontmoeten,’ zegt Echte Kevin. ‘Je ziet er precies zo uit als op je foto.’

Verwacht hij nu dat ik hetzelfde terugzeg? ‘Hm,’ antwoord ik.

‘Kom,’ zegt hij, ‘dan zoeken we een plekje.’

In de hoek van de bar is een zitje vrij. Terwijl we daarheen lopen, valt me onwillekeurig op dat Kevin boven me uittorent. Meestal hou ik wel van lange mannen, maar hij mist duidelijk wat vlees op zijn botten. Het lijkt wel of ik naast een bezemsteel loop.

‘Ik ben zo blij dat het er eindelijk van gekomen is,’ zegt Kevin als hij op de bank tegenover me in het zitje schuift. Waarom zit zijn paardenstaart zo slordig? Had hij daar voor onze afspraak niet tenminste een kam doorheen kunnen halen?

‘Ik ook,’ zeg ik, wat maar voor een klein deel gelogen is.

Hij laat zijn blik langs me heen gaan, met een goedkeurende uitdrukking op zijn uitgemergelde gezicht. ‘Ik moet zeggen, Sydney, nu we elkaar in het echt ontmoeten, heb ik oprecht het gevoel dat je de volmaakte vrouw bent.’

‘O?’

‘Absoluut.’ Hij kijkt me stralend aan. ‘Als ik mijn ogen zou sluiten en me de volmaakte vrouw voor de geest zou halen, zou jij dat zijn.’

Wauw. Dat is... lief. Misschien wel een van de leukste complimentjes die ik ooit heb gekregen tijdens een date. Dank je, Echte Kevin. Ik ben geloof ik toch wel blij dat ik ben gebleven. En zoals ik al zei: ik hou van lange mannen, dus ondanks het feit dat hij er totaal anders uitziet dan op zijn profielfoto, voel ik een zweem van aantrekkingskracht. ‘Dank je.’

‘Nou,’ voegt hij eraan toe, ‘op je armen na dan.’

‘Mijn armen?’

‘Die zijn nogal slap.’ Hij trekt zijn neus op. ‘Maar afgezien daarvan, wauw. Zoals ik al zei, ben je de volmaakte vrouw.’

Wacht even. Zijn mijn armen te slap? Zei hij dat nou echt net tegen me?

Wat nog erger is, is dat ik nu moeite doe om heimelijk mijn blote armen te bestuderen. En waarom heb ik vanavond een mouwloos jurkje aangetrokken? Ik heb maar twee mouwloze jurken in mijn kast hangen. Ik had iets met mouwen aan kunnen trekken, wat mijn blijkbaar afzichtelijke armen aan het oog zou hebben onttrokken. Maar nee, ik heb dit gekozen.

‘Kan ik iets te drinken voor u halen?’

Een serveerster staat met opgetrokken wenkbrauwen over ons heen gebogen. Ik scheur mijn blik los van mijn wanstaltige armen en kijk naar haar op. ‘Ik... Ik wil graag een cola zero.’

‘Een cola zero?’ Kevin lijkt beledigd. ‘Wat saai. Neem toch een echt drankje.’

Ik drink nooit alcohol tijdens een eerste date met een man die ik op Cynch heb leren kennen. Ik wil mijn oordeel op geen enkele manier laten vertroebelen. ‘Cola zero is een echt drankje.’

‘Nee, hoor.’

‘Nou, het is een vloeistof.’ Boos kijk ik hem over het kleverige tafelblad heen aan. ‘Dus ik noem het een drankje.’

Kevin rolt met zijn ogen richting de serveerster. ‘Best, voor mij een Corona en voor haar een cola zero.’ Dan knipoogt hij naar haar en vormt met zijn lippen het woord ‘sorry’.

Ik werp een blik op mijn tas, die naast me staat. Wanneer zou Gretchen bellen? Ik heb behoefte aan een vluchtroute.

Maar misschien ben ik niet eerlijk. Ik ken Echte Kevin pas vijf minuten. Ik moet hem wat langer de kans geven. Daarom heb ik Gretchen tenslotte ook gevraagd om pas twintig minuten na het begin van de date te bellen. Vijf minuten is te kort om een oordeel

te vormen. Als ik een man niet meer dan vijf minuten kan geven, heb ik de komende twintig jaar alleen maar eerste dates. En die luxe kan ik me op mijn vierendertigste niet permitteren.

‘Allemachtig,’ merkt Kevin op, terwijl hij de serveerster met zijn ogen volgt nadat ze is vertrokken om onze drankjes te halen. ‘Wat heeft die mooie armen, zeg.’

Gretchen, waar ben je?

Hoofdstuk 2

‘Je moet dus tweeduizend dollar betalen als je lid wordt van de groep,’ legt Kevin me uit, ‘maar voor elke vakantie die je verkoopt, krijg je vijfduizend dollar provisie. Fantastisch, toch?’

Ik haal een frietje door een spoortje ketchup op mijn bord. Deze date duurt nu al bijna veertig minuten en om de een of andere onverklaarbare reden zit ik hier nog steeds. Die stomme Gretchen! Ze ligt vast te vrijen met haar vriend of zoiets en is mij zielig genoeg helemaal vergeten. Ik heb zelfs ‘SOS’ naar haar geappt, maar ze heeft me nog steeds niet gebeld.

‘Ik zou jou zonder meer bij de groep kunnen krijgen.’ Kevin kauwt hoorbaar op een pikant kippenvleugeltje met barbecuesaus. Voor zo’n magere kerel heeft hij een ongelooflijke eetlust. Op een gegeven moment heb ik hem erop gewezen dat er barbecuesaus op zijn wang zat, waarop hij die eraf veegde. Maar elke keer als hij een hap neemt, komt zijn gezicht erger onder te zitten. Ik heb geen zin meer om hem dat te vertellen. ‘Wil je dat ik Lois van het hoofdkantoor bel? Dit is een geweldige kans, Sydney. Je hebt geluk dat ik op je pad kwam.’

‘Nee, dank je,’ zeg ik.

Kevin steekt zijn hand uit en grijpt mijn cola zero. Toen zijn kippenvleugeltjes waren geserveerd, klaagde hij dat ze te pittig waren. Daarna maakte hij binnen een kwartier zijn biertje soldaat en vervolgens nog een, en nu heeft hij zich mijn cola toegeëigend. ‘Waarom niet? Waarom wijs je de kans af om, zeg maar, een bedrag met vijf nullen per jaar te verdienen?’

‘Omdat het een piramidesysteem is, misschien?’

‘Een piramidesysteem!’ Kevin grinnikt. ‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat ik accountant ben en weet wat een piramidesysteem is.’

‘Nee, je begrijpt het gewoon niet,’ houdt hij vol. ‘Luister, ik probeer je een dienst te bewijzen, Sydney. Je bent de hele dag met getallen in de weer, doodsaai. Zou je niet liever een paar deals per jaar sluiten en de rest van de tijd relaxen in je eigen luxe vakantiewoning?’

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen en pak dus maar mijn tas. ‘Ik ben even naar het toilet.’

Ik hoop dat het toilet een raam heeft waardoor ik naar buiten kan klimmen. Dat blijkt helaas niet het geval. Vandaar dat ik daadwerkelijk gebruikmaak van de wc en vervolgens twee minuten de tijd neem om zorgvuldig mijn ‘slappe’ armen te bestuderen in de spiegel. Zo verkeerd zien die er toch niet uit, of wel?

Of wél?

Ik ben ‘oefeningen voor stevigere armen’ aan het googelen op mijn telefoon, als hij overgaat. Gretchens naam verschijnt op het scherm en mijn kaken verstrakken. Eindelijk belt ze. Vierenvijftig minuten na het begin van de maaltijd, verdomme. Ik veeg over het scherm om het gesprek aan te nemen.

‘Wat maak je me nou, Gretchen?’ blaf ik in de telefoon zonder zelfs maar hallo te zeggen. ‘Ik heb de ergste date die je maar kunt bedenken en dat is grotendeels jouw schuld.’

Dat is niet helemaal eerlijk. Deze verschrikkelijke avond is voor vijftig procent te danken aan Echte Kevin. Maar ik ben ziedend en dat moet ik op iemand afreageren.

‘Het spijt me ontzettend!’ roept Gretchen. ‘Randy en ik zaten een film te kijken en we zijn gewoon de tijd vergeten...’

‘Uhuh.’

‘Ik wilde die film niet eens zien,’ gaat ze verder. ‘Randy had me beloofd dat hij ervoor zou zorgen dat ik dat telefoontje niet vergat, maar toen, nou ja, je weet wel.’

Ik hoor Randy op de achtergrond zeggen: 'Hé! Zeg nou niet dat het mijn schuld is!' En dan giechelt Gretchen alsof hij haar kietelt of zoiets. Ik bijt op mijn lip, wrokkig vanwege het feit dat Gretchen en Randy het zo leuk hebben samen. Toen zij en ik vriendinnen werden, was ze net als ik single. Toen op een dag, toen we samen in de lift naar boven stonden, hield ze ineens maar niet op over hoe leuk de beheerder van mijn flatgebouw wel niet was. En nu hebben ze al ongeveer een halfjaar een relatie!

Begrijp me niet verkeerd. Ik ben blij dat mijn vriendin de man van haar dromen heeft gevonden. Ik heb alleen nog steeds de mijne niet gevonden, hoe hard ik mijn best ook doe.

'Waar ben je nu?' vraagt ze.

'Ik hou me schuil op het toilet, wat anders!'

'O god! Het spijt me zo!'

'Al goed,' brom ik. 'Je had waarschijnlijk hete seks met je vriendje, terwijl ik hier opgescheept zit met een kerel die me probeert over te halen om aan een piramidesysteem mee te doen.'

'O nee, Syd, dat meen je niet!'

'En dat is nog niet eens het ergste,' zeg ik. 'Zijn moeder probeerde halverwege ons etentje met hem te skypen en hij nam nog op ook. Ik moest hallo tegen haar zeggen! Zijn móéder, Gretchen! Op onze eerste date!'

'Ik vind het echt heel erg,' zegt ze, hoewel ik merk dat ze haar best moet doen om niet te lachen.

'Dat zal wel.'

'Serieus, Syd. Ik heb het grandioos laten afweten. Morgen na yoga trakteer ik op een latte en muffins.'

Dat is wel een acceptabele verontschuldiging, neem ik aan. De date is trouwens toch bijna voorbij. Nog ongeveer vijf minuten en ik hoef zowel Echte Kevin als pseudo-Kevin nooit meer te zien. Nou ja, pseudo-Kevin zie ik misschien nog weleens, als ik naar een film met Matt Damon ga kijken.

Ik neem afscheid van Gretchen, werp een laatste kritische blik op mijn armen (waar niets aan mankeert, Kevin!) en ga terug naar onze tafel. En ziedaar, er is een wonder gebeurd: de rekening ligt op tafel op me te wachten. Misschien ben ik hier nog wel eerder weg dan verwacht.

‘Je bleef een eeuwigheid weg,’ merkt Kevin op. Hij veegt zijn mond af met zijn mouw. De saus is daardoor wel van zijn lippen, maar nu is zijn rood-wit geblokte overhemd ermee besmeurd. ‘Was je in de pot gevallen?’

Ik forceer een flauw lachje. ‘Bedankt voor het etentje.’

‘Geen dank.’ Kevin schuift de rekening over de tafel naar me toe. ‘Jouw deel is achtendertig dollar.’

Ik had niet graag gezien dat Kevin me op dit etentje zou hebben getrakteerd, want ik wil hem niets verschuldigd zijn, maar het lijkt me sterk dat mijn kleine salade en cola zero plus fooi achtendertig dollar kosten. Als accountant wil ik de rekening oppakken en uittrekken wat het werkelijke bedrag is voor mijn deel van de maaltijd. Als vrouw wil ik echter niet dat dit nog een seconde langer duurt, dus gooi ik zonder meer twee briefjes van twintig op tafel. Terwijl Kevin opstaat uit het zitje, begint ‘Eye of the Tiger’ op de radio. Hij grijnst naar me en knipoogt. ‘Dat is mijn lievelingsnummer. *Rocky* is de geweldigste film ooit, vind je ook niet?’

‘Die heb ik niet gezien.’

Verbijsterd grijpt Kevin naar zijn borst, alsof ik hem net heb verteld dat ik voor de lol puppy’s afmaak. ‘Heb je die niet gezien?’

‘Nee.’

‘Nou, dan hebben we meteen iets voor onze tweede date.’

Ik besluit hem niet van het idee af te brengen dat er een tweede date komt. Maar zodra ik hier weg ben, blokkeer ik hem op Cynch. Mijn echte telefoonnummer heeft hij niet, dus hij kan op geen enkele manier nog contact met me opnemen.

‘En dan,’ voegt hij eraan toe, ‘kunnen we tijdens onze derde date

naar *Rocky II* kijken. En tijdens de vierde naar *Rocky III*!

Als we de bar verlaten, is hij onze zevende date aan het plannen (*Rocky VI*). Het is midden augustus, een geweldige tijd voor een mouwloze jurk waarin mijn wanstaltige armen goed uitkomen, maar ook een tijd waarin de vochtigheidsgraad op zijn hoogst is in New York City. Ondanks mijn leave-in conditioner en mijn zorgvuldige inspanningen met de krultang, is mijn haar gaan kroezen. Gelukkig kan het me op dit moment geen zier schelen wat mijn date van mijn haar vindt.

‘Ik breng je thuis,’ zegt Kevin.

Ik krijg haast geen lucht. ‘Nee, dat hoeft niet.’

Hij steekt zijn kin naar voren. ‘Ik sta erop. Het is al donker. Ik zou toch geen heer zijn als ik je in het donker alleen naar huis liet lopen.’

‘Ik red me wel. Echt.’

‘Je zou vermoord kunnen worden, Sydney.’

Dat lijkt me onwaarschijnlijk. In elk geval ben ik bereid om het te riskeren, als ik maar van die kerel af ben. Maar zijn gezicht staat vastberaden en ik vermoed dat het de gemakkelijkste optie is om hem met me mee naar huis te laten lopen. Ik woon ongeveer tien straten verderop en ik denk dat ik, als we een straat of drie, vier hebben gehad, gewoon een willekeurig flatgebouw aanwijs en zeg dat ik er ben. Daarna ben ik voorgoed van Echte Kevin af.

‘Best,’ mompel ik. ‘Laten we gaan.’

Hij grijnst naar me. ‘Na jou.’

Aangezien het dinsdagavond is, dus geen weekend, is het rustiger dan anders als ik in het donker alleen over straat ga. Vooral omdat ik meestal door een gebied loop waar het over het algemeen drukker is. Deze keer heb ik voor een kortere weg door een woonwijk gekozen, om dit zo vlug mogelijk achter de rug te hebben. In de woonwijken is het altijd stiller en het ruikt daar ook minder naar urine dan langs de vaker gebruikte weg naar mijn appartement. Het is hier zo verlaten dat ik het niet heel verschrikkelijk vind dat Kevin me gezelschap houdt.

Afgezien daarvan ben ik geenszins van plan om hem te laten zien waar ik woon. Dan kom ik nooit meer van die man af.

Bij een bruinrood appartementencomplex, een paar straten bij mijn eigenlijke flat vandaan, blijf ik abrupt staan. Ik gebaar naar de trapleuning. 'Nou, ik ben er!'

Hopelijk staat hij er niet op om met me mee het gebouw in te gaan, want ik kan daar met geen mogelijkheid naar binnen. Maar hij lijkt weinig zin te hebben om te vertrekken.

'Ik heb een geweldige avond gehad, Sydney,' zegt hij.

Ik kan mezelf er niet toe brengen om te zeggen dat het wederzijds is, zelfs niet alleen maar om aardig te zijn. 'Uhuh.'

Een van zijn mondhoecken gaat omhoog. 'Wat zeg je van een knuffel?'

'Eh...' Ik kijk naar zijn uitgestrekte armen en de zweetvlekken onder zijn oksels, veroorzaakt door het wandelen in de vochtige augustuslucht. 'Ik knuffel niet op een eerste date.'

'O.' Eerst denk ik dat hij gaat protesteren, maar dan zegt hij: 'Nou, een kus dan?'

Is hij niet goed bij zijn hoofd, of zo? Ik wilde hem al niet omhelzen, maar ik wil in geen geval dat hij met zijn walgelijke lippen de mijne aanraakt.

'Kom op,' zegt hij. 'Ik heb je op een etentje getrakteerd. Ga je me nou echt geen kus geven?'

Hij heeft me op een etentje getrakteerd? Ik heb veertig dollar voor een salade betaald. Hoezo heeft hij me op een etentje getrakteerd? 'Kussen doe ik net zomin als knuffelen op een eerste date,' leg ik uit. En dan, voor het geval hij vraagt of we met onze heupen tegen elkaar kunnen stoten of God weet wat, voeg ik eraan toe: 'Sowieso geen aanrakingen, daar ben ik heel strikt in.'

'Meen je dat?'

Hij zet een stap dichterbij naar me toe. Hij torent boven me uit, maar ik ruik nog steeds de zure stank van bier in zijn adem. Ik zet

een stap achteruit en bots tegen het trapje naar de ingang van het gebouw waar ik zogenaamd woon. Ik speur de straat af en zie tot mijn ontzetting geen enkele andere voetganger. Ik vond Kevin een sukkel, maar ik had hem als ongevaarlijk bestempeld.

Enorme vergissing.

‘Kom op, Sydney,’ zegt hij. Hij komt nog een stap dichterbij me toe. Deze keer staat hij ineens ongemakkelijk dicht bij me. Hij mag dan mager zijn, maar zo te zien is hij best sterk. Sterker dan ik, dat is iets wat zeker is. ‘Je kunt me niet op die manier plagen. Het enige wat ik vraag is een kus, in godsnaam.’

‘Wat mij betreft is deze date afgelopen,’ zeg ik resoluut.

‘Wees niet zo’n plaaggeest.’ Hij frons. Zijn gezicht vertrekt in het gedempte licht van de straatlampen boven ons. ‘Jullie vrouwen zijn allemaal hetzelfde. Je zult nooit een echtgenoot weten te strikken, weet je, als je een man niet eens een kus wil geven na een date.’

Mijn brein werkt als een bezetene, terwijl ik de inhoud van mijn tas naga en bedenk wat ik als wapen zou kunnen gebruiken. Gretchen heeft me ooit een busje traangas gegeven, maar dat heb ik op een gegeven moment uit mijn tas gehaald. Het lekte en ik had nooit in een situatie verkeerd waarin ik het misschien nodig kon hebben. Ik heb wel een spuitflesje ontsmettende handgel bij me. Zou het afdoende zijn als ik hem daarmee in zijn ogen spuit? Dan zou ik het natuurlijk wel eerst moeten zien te vinden in mijn gigantische tas, die op dit moment waarschijnlijk voor tachtig procent gevuld is met verfrommelde papieren zakdoekjes.

Ik besluit dat ik de meeste kans maak als ik me langs hem heen dring en het op een lopen zet. Een straat of twee verderop kom ik ongetwijfeld iemand tegen.

‘Sydney,’ zegt hij.

Ik vermijd oogcontact, terwijl ik probeer om hem heen te rennen. Maar Kevin is sneller dan hij eruitziet. Hij sluit zijn vingers om mijn

pols en drukt hem tegen de ruwe bakstenen muur van het gebouw.
Zijn spichtige vingers dringen in mijn vlees.

‘Kom op, Sydney,’ zegt hij. ‘Maak niet zo gauw een eind aan onze avond. Het wordt nu pas echt leuk.’